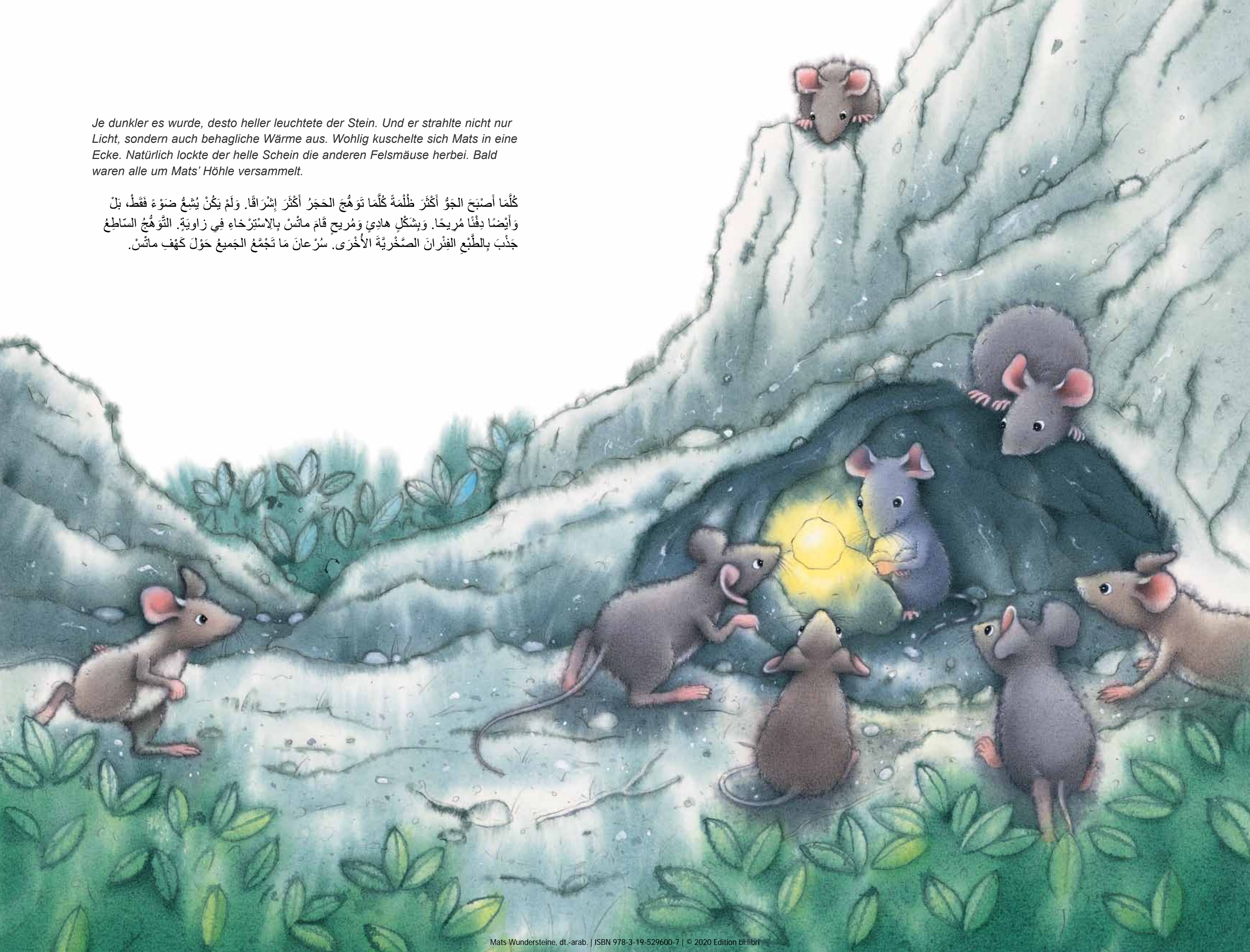

Je dunkler es wurde, desto heller leuchtete der Stein. Und er strahlte nicht nur Licht, sondern auch behagliche Wärme aus. Wohlig kuschelte sich Mats in eine Ecke. Natürlich lockte der helle Schein die anderen Felsmäuse herbei. Bald waren alle um Mats' Höhle versammelt.

كَلَّمَا أَصْبَحَ الْجَوُّ أَكْثَرَ ظِلْمَةً كَلَّمَا تَوَهَّجَ الْحَجَرُ إِشْرَاقًا. وَلَمْ يَكُنْ يُشِعُّ ضَوْءً فَقَطْ، بَلْ
وَأَيْضًا دِفْئًا مُرِيحًا. وَبِشَكْلِ هَادِيٍّ وَمُرِيحٍ قَامَ مَاتْسُ بِالْإِسْتِرْخَاءِ فِي زَاوِيَةٍ. التَّوَهُّجُ السَّاطِعُ
جَذَبَ بِالطَّبَعِ الْفئْرَانَ الصَّخْرِيَّةَ الْآخَرَى. سُرْعَانَ مَا تَجَمَّعَ الْجَمِيعُ حَوْلَ كَهْفِ مَاتْسُ.

Die Felsmäuse bestürmten Mats mit Fragen. Am liebsten hätte sich jede gleich einen Wunderstein gesucht. Doch da meldete sich der alte Balthasar zu Wort.
»Eins dürft ihr nicht vergessen: Die leuchtenden Steine gehören der Insel. Wenn wir ihr etwas nehmen, müssen wir ihr auch etwas zurückgeben.«

انْهَمَرَتِ الْفِرَّانُ الصَّخْرِيَّةُ عَلَى مَاتْسَ بِالْأَسْئَلَةِ. كَانَ كُلُّ وَاحِدٍ مِنْهُمْ يَوَدُّ لَوْ أَنَّهُ يَذْهَبُ مُبَاشِرَةً
لِلْبَحْثِ عَنْ حَجَرٍ عَجِيبٍ. وَلَكِنْ حِينَهَا تَحَدَّثَ بِالتَّرَارِ الْعَجُوزُ. "شَيْئًا وَاحِدًا يَجِبُ أَلَّا تَنْسَوْهُ:
الْحِجَارَةُ الْمُضِيئَةُ هِيَ مِلْكٌ لِلْجَزِيرَةِ. إِذَا أَخَذْنَا شَيْئًا مِنْهَا، فَعَلَيْنَا أَنْ نُعِيدَ شَيْئًا لَهَا."

DAS GLÜCKLICHE ENDE

النَّهَآئَةُ السَّعِيدَةُ

DAS TRAUERIGE ENDE

النَّهَآئَةُ الْحَزِينَةُ

Balthasar hat Recht, dachte Mats. Doch was konnte er dem Inselberg zurückgeben? Mats überlegte. Plötzlich sprang er auf und rief: »Ich habs! Ich habe mir einen schönen Stein genommen, also werde ich dem Berg auch einen schönen Stein zurückgeben!« Er machte sich auf die Suche nach einem kleinen Felsstück, das ungefähr gleich groß war wie der leuchtende Stein.

بالتزار كان مُحفًا، ظنَّ ماثس. ولكن ماذا يُمكن أن يُعيدَ إلى الجبل المُنعزل؟ ففكر ماثس. فجأةً ففرَّ وصاح: "وجدتها! لقد أخذتُ حجرًا جميلًا لذا سأعيدُ إلى الجبل حجرًا جميلًا أيضًا!" لقد بدأ يبحثُ عن قطعةٍ صغيرةٍ من الصخرِ بنفسِ حجمِ الحجرِ المضيئِ.

Doch die Felsmäuse hörten nicht auf Balthasar. Sie rannten los und fanden direkt neben der Felspalte einen Stollen. Sie begannen wild draufloszugraben und drangen immer tiefer in den Berg. Mit spitzen Felsstücken meißelten sie Wunderstein um Wunderstein aus den Felswänden. Die kleinen Steine beachteten sie gar nicht mehr, sie wollten nur die allergrößten haben.

لكنَّ الفئران الصخرية لم تستمع إلى بالتزار. ركضوا ووجدوا نفقًا بجوار الشقِّ مباشرةً. وبشكلٍ همجيٍّ بدأوا في الحفر وكاثوا يَغوِّصون دائمًا بشكلٍ أعمقٍ في الجبل. وبوساطة قطع صخريةٍ حادةٍ وأزاميل قاموا باستخراجِ حجرٍ عجيبٍ بعدَ حجرٍ عجيبٍ من الجدران الصخرية. لم تنلِ الحجازة الصغيرة اهتمامهم على الإطلاق إنما أرادوا فقط أكبرها.